

Дамян Дамянов

Вечерен хлад

Из паркове от памет скитам
в алеи есенни и топли
и пак се срещам с Маргарити,
със Фаустовци, с Мефистофли...
И пак се виждам сред красиви
Татяни, Лори, Месалини...
Ту лъжех аз, ту лъган бивах...
Любови. Спомени. Години.
Вървя, вървя... Но става хладно
и трябва май да се прибирам
от тези паркове грамадни
в семейно-тясната квартира.
Виденията в миг се пръсват –
ненужни, минали, излишни.
И за какво се връщат? Късно.
А на местата им предишни
една жена до мен застава.
Една, ала която свети
над всички тях и ги надгрява
с духа си, с тялото, с лицето,
със всичко... Грижна, уморена.
Страхувам се да я докосна,
да не ѝ стане в миг студено
от спомените дето нося.
И само отдалеч се грея
на тихия ѝ сън във мрака.
О, знам, единствено със нея
е топло в този свят... И всяка
предишна топлина – излишна.
Очите ѝ с очи целувам.
Най-истински цени огнище
човекът, дълги дни студувал...

КРАЙ

© 2001 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Таня Николова

Публикация

Дамян Дамянов, Надежда Захариева. Ти и Аз. Издателско ателие Аб, С. 2001. ISBN
953-737-241-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8635>]